

ni s-a spus și chiar așa părea a fi), convorbire pe care nici un moment n-o poți numi „interviu”, în asemenea măsură lipsește sugestia prezenței publicului, pentru care vorbesc, de fapt, interlocutorii. Tonul făcea și mai vie, mai emoționantă senzația de comunicare reală, sinceră; n-au fost eliminate replicile întretăiate sau rămase neterminate, fireștile momente de pauză. Absența intonației oficiale nu a făcut însă loc aerului de familiaritate ostentativă, de „șuetă” feminină, pe care o bănuiești însoțită de dulcetuși și cafeluțe. Doi oameni de cultură discutau, cu firească seriozitate și cu la fel de

firească simplitate, despre teatrul-pati-mă și teatrul-profesie, despre un drum artistic cu sulșuri, coborșuri, revelații, meandre. Atât de atent gândită, cu atâta rigoare construită, încît părea deplin spontană, emisiunea se reține, pentru că nimic nu e întimplător, totul are un rost, e la locul cuvenit, inclusiv gustul dulce-amărui al melodiei din filmul „Casa-blanca”.

O emisiune pe care sigur nu o vom confunda cu atâtea altele, pe care nu o vom uita, la două ceasuri după difuzare...

Cristina DUMITRESCU

CENTENAR V. MAXIMILIAN

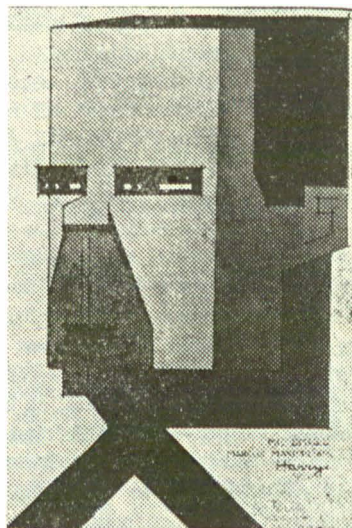
Cînd dădea în floare opereta...

...și lavaliera „frumoasel epoci” încă se arbora cu delicii mondene, miezul de vară bucureștean al anilor 1904 ră-suna, sub castanii seculari ai parcului Oteteleşanu, de vocile lui Leonard, Maximilian, Ciucurette...

Strauss, Offenbach, Zeller, Kalman, Millöcker — numele de afiș ale Vieni, Romei și Parisului — găseau, în trupa tenorului C. Grigoriu, interpreți ideali pentru muzica lor de mare virtuozitate. „Basul comic” V. Maximilian poza, în rolurile care îl făcuseră celebru, pentru ilustrate păstrate și azi — cine știe? — în vechi scrinuri. Bărbatul robust, luminos, cu expresivitatea actorului popular, cucerise greu scena lirică. Născut „alaltăieri”, în 1882, în casele părinților „de peste gara” Buzăului și înregistrat de vesela peniță a stării civile în luna lui cireșar, băiatul sărman dar tenace e sprijinit de „funcționarul” I. L. Caragiale să intre în Conservatorul dramatic.

C. Nottara îl hărăzește repertoriului comic, iar soarta, trupelor de turneu și de mizerie ale lui Al. P. Marinescu și N. Poenaru. Abia în ansamblul lui C. Grigoriu — care va juca în teatrul nostru liric rolul avut de compania Davila în teatrul de proză — își află stilul ce va contribui, în generosul cadru al trupei, la biruința operetel.

Cu soții Bulandra și G. Storin fundea-ză, în 1923, teatrul ce-i va absorbi ener-giile două decenii, în ipostază de actor dramatic. Shakespeare, Molière, Gogol,

**Caricatură
de
Harry
Brauner**

V. Alexandri, G. M. Zamfirescu, G. Ci-prian, V. Eftimiu sînt dramaturgii slujiți de el cu harul ce așază artistul cuvîntului în primul rînd al generației. Generație numită a lui Tony Bulandra, Ion Ma-nolescu, Marioara Voiculescu, Tănase, Maria Filotti, G. Storin, G. Vraca...

Alături de cel mai mulți dintre ei, va intra, victorios, în zodia teatrului romă-nesc din anii puterii populare. Pe scena Teatrului Armatei, artistul poporului Vla-dimir Maximilian impune noua operetă românească, cu ritmurile inspirate din melosul național și cu subiecte patrio-tice. Pasiunea și prestigiul unei jumătăți de secol de artă au dat vigurosului bă-trîn mulțumirea deplină a datoriei îm-plineite pînă la capăt.

I. N.